

hjemmelskompetencer til EU uden at holde folkeafstemninger forinden. Det er et demokratisk problem, at man giver EU's institutioner magt til at handle uden befolkningernes opbakning – og der må stilles spørgsmålstejn ved, om det lever op til grundlovens § 20, der fastsætter det som et krav til magtdelegation, at magten er defineret i »nærmere bestemt omfang«.

Endvidere indfører forfatningen i artikel 40, stk. 7, den såkaldte passarelle – dvs. en gangbro, over hvilken man uden videre kan gå fra enstemmighed til flertalsafgørelser. Dermed bliver de mange alt for besværlige folkeafstemninger overflødige i fremtiden. I stedet skal Unionens topmøder kunne beslutte, at områder, der i dag kun kan træffes med enstemmighed, i stedet skal kunne træffes af et flertal af lande. Det er i særklasse det alvorligste angreb på medlemslandenes suverænitet. For det betyder i realiteten, at et flertal af store lande i fremtiden kan bestemme dansk politik – også på de områder, hvor Danmark i dag kan nedlægge veto. Hvilken nation har interesse i at forære sin selvbestemmelse til andre landes politikere? Ingen, og da slet ikke små nationer som Danmark. Passarellen ville svare til, at en dansk flertalsregering for fremtiden kunne vedtage alle lovene selv, uden at spørge Folketinget.

Slut med formandskab

I dag er det medlemslandene, der tegner unionen. Sådan bliver det ikke med forfatningen, der gør unionen til en juridisk person, et selvstændigt land. Derfor skal landene heller ikke længe skiftes til at have formandskabet. Det bliver erstattet af en fast formand, som vælges for 2½ år med mulighed for genvalg én gang. Han vælges med kvalificeret flertal, så fremover mister Danmark ikke bare muligheden for at have sine halvårlige formandskaber, men Danmark risikerer også at blive stemt ned, når der skal vælges en leder for unionen, for selv EU-venlige regeringer i Danmark ligger så langt fra EU's generelle holdninger, at vi ikke kan opnå valg af en formand.

Danmark kan ikke fremsætte forslag

Samtidig med at formandskabet tages væk fra nationerne, ændres også antallet af kommissærer. I dag står der i traktaten, at Danmark sammen med alle de andre lande har ret til en kommissær. Sådan bliver det ikke med forfatningen,

hvor udpegningen af kommissærer vil gå på skift og rotere mellem landene. På den måde bliver Danmark slet ikke repræsenteret i Kommissionen i hver tredje 5-års-periode. Men samtidig med at man på denne måde afskærer os fra at have en kommissær, fastholder man, at det med forfatningen alene er Kommissionen, der kan fremsætte forslag til behandling. Men hvordan kan Danmark og den danske regering fremsætte forslag, når vi ikke har nogen kommissær? Svaret er, at det kan vi ikke. Det er utroligt, at nogen dansk regering vil gå så langt i opgivelse af dansk selvstændighed, at man vil acceptere, at Danmark end ikke længere kan få lov til at stille forslag på områder af vital betydning for os.

Danmark stemmes ned

I dag har Danmark 7 stemmer i Ministerrådet. Det svarer til 2,1 pct. af de samlede stemmer. Hvis EU-forfatningen vedtages, vil Danmarks antal af stemmer ændre sig til kun 1,17 pct. af det samlede antal. Når man kun har 1,17 pct. af stemmerne, er det i sig selv en illusion at tro, at Danmark skulle have nogen som helst indflydelse. Med forfatningen introduceres nemlig et nyt stemmesystem, hvor et flertal i Ministerrådet kræver et flertal af landenes stemmer samt et flertal på 65 pct. af befolkningerne. I dag har Danmark efter reglerne i Nicetraktaten 8 pct. af de stemmer, der kræves til et blokerende mindretal. Hvis forfatningen vedtages, vil Danmark kun have 3 pct. af de stemmer, der kræves til et blokerende mindretal.

Tyrkiet med i EU?

Skal Tyrkiet være medlem af EU? Det spørgsmål har alle Folketingets partier med undtagelse af Dansk Folkeparti nægtet at stille de danske vælgere. Kun Dansk Folkeparti støttede forslaget om at holde en folkeafstemning i Danmark, før der blev indledt optagelsesforhandlinger med Tyrkiet. Det er tankevækkende, for spørgsmålet kan få vidtrækkende konsekvenser for det fremtidige EU-samarbejde. Den eneste mulighed, vi har for at sige klart fra over for Tyrkiet som medlem af EU, er ved at sige nej til den øgede centralisering af magten i Bruxelles, som forfatningen lægger op til.

Afgørelsen om at indlede forhandlingerne om Tyrkiets optagelse træffes den 3. oktober 2005. Der er ingen tvivl om, at denne dato er en væsentlig årsag til, at vi skal stemme den 27. sep-